

Ďáblova zkouška

Znáte to. Pošmourný, sychravý listopadový den. Takový, že by psa nevyhnal. To se mně ovšem netýkalo, protože naše šestiletá fenka Tara nedbá nepřízně počasí. Ať je jak chce, sveřepě vyžaduje svoji denní dávku pohybu, možnost očichávání vzkazů od kamarádů a samozřejmě blaho úlevy na lesním mechu či v zajímavých křovíčkách u cest. Ne, že bych byla úplně bez nálady. Na naše pravidelné vycházky jsem si zvykla a za ty roky jsem si stejně jako ona načetla bezpočet nádherných šumavských tras, kde si pravidelně čistím hlavu a i tak trochu duši. Zatímco Tara prozkoumává lesní porost, lítá po loukách nebo se sice odvázně, ale vždycky marně pouští za pachem srnky, já si face to face vyříkávám sama se sebou svoje problémy. Samozřejmě nahlas. Taková upřímná autoterapie. Člověk, který by čirou náhodou kráčel za mnou, by mě nutně otipoval na totálního cvoka. Pečlivě si tedy vybírám cesty co nejvíce opuštěné, což je při rozmachu turistiky někdy věc zhora nemožná. Z těchto otevřených debat s vlastním vědomím a svědomím nebývám moc nadšená, ale výsledek je prakticky stejný, jako bych zaplatila hodinovou sazbu psychologovi. Takhle je to zadarmo a navíc s pohybem na zdravém vzduchu. Zanedlouho oslavím padesáté druhé narozeniny a pověstný tikot hodin slyším čím dál hlasitěji. Nutí mě to částečně bilancovat a počítat plusy a minusy nasbírané během života. Nápady, co dál dělat a co si počít s krizí středního věku bych měla, ale všechny neúprosně končí v momentu, kdy si uvědomím tíhu závazků ze svého pětiletého podnikání. Nad tímto obdobím zrovna nejásám. Kromě zklamání mi po něm zůstaly dluhy a trpký pocit svázaných rukou. Splácím je díky otročení v práci, která mě psychicky i fyzicky ubíjí a tiše přitom skřípu zuby. Konec zatím v nedohlednu. Mé myšlenky se většinou plynule přenesou k dobám, kdy jsem měla své plány a sny o studiu, které by mě bavilo a následně mi naplnilo život zajímavou prací. To bohužel nevyšlo. Pošramocený kádrový profil mého táty tenkrát dost podstatně vadil soudruhům a soudružkám na odboru školství, a tak jsem neměla na výběr. Získala jsem vzdělání, které se mi protivilo už při studiu, a

živím se jím doted'. V záchvatech upřímnosti si vyčítám nedostatek vůle a lenost změnit tento stav během let, kdy už nikdo nezasahoval do mých rozhodnutí. Jestli jsem osudu za něco vděčná, tak za dvě parádní děti. Neustále si to připomínám, ale o to víc se stydím za své prohry a průšvihy. Věřte, není to hezký pocit, trpět studem před vlastními dětmi. Ani jedno z nich mi nikdy nedalo sebeméně pocítit, že není něco v pořádku, ale stejně to pálí při vědomí, že jsem si všechno zavinila sama.

O partnerském vztahu ani nemluvě. Deset let žiju s člověkem, který mě – léta rozvedenou a pyšnicí se svojí samostatností a nezávislostí – tenkrát nějak okouznil a snad i já jeho. Jak šel čas a s ním přišly problémy, často dost závažné, zjistila jsem, že pokud bych potřebovala oporu, budu si ji muset hledat jinde. Objevila jsem velmi záhy jeho absolutní nechuť k řešení čehokoli, nevšední zálibu v nadávání na kdeco, nespravedlivé odsuzování kdečeho a vůbec negativní přístup k životu. Někdy se divím, že ještě žije. Má neuvěřitelnou schopnost otrávit vám den, ještě než si stačíte uvědomit, že svítí slunce. Není to člověk zlý, to vůbec ne, dokonce si myslím, že mě má dosud rád, jen mě tehdy zapomněl upozornit na několik důležitých věcí. V kostce – smiř se s tím, že od života už nic nechci, nebudu se snažit ještě něco dokázat, nechtěj po mně – proboha –, abych cokoli řešil, a taky nerad cestuju a komentuju to většinou nejapnými poznámkami. Jinak jsem hodný – to je zase fakt –, jsem muž – to zcela jistě –, ale přídomek chlap už ke mně jaksi nepasuje. Kráčela jsem si osvědčeným tempem po cestě, která je jednou z mých nejoblíbenějších, občas kopla do kamínku a čistila si plíce hlubokými nádechy syrového lesního vzduchu, který voněl jehličím a tlejícím rezavým listím. Tara odběhla do smrkového porostu a občas jsem zaslechla, jak pod jejími tlapkami praskají suché větvičky. Utvrdilo mě to v jistotě, že nelítá příliš daleko. Týrala jsem si mozek, jak vybřednout z téhle šlamastyky a zatočit znovu se životem do protisměru. Nesnáším totiž stereotyp, potřebuji jednou za čas změnu a tenhle trvá na můj vkus už příliš dlouho. Najednou tok mých myšlenek a polohlasitého monologu přerušilo zvláštní dění.

Vzduch znehybněl a obklopilo mě tísnivé ticho, jako bych se jedním krokem přenesla do vakua. Větve stromů pohupující se v mírném větru strnuly. Mlha, která se v cárech povalovala všude kolem, nabyla kompaktní podoby a zhoustla.

Tvář mi ovanul zvláštní teplý vánek a způsobil, že jsem se zastavila a na pár okamžiků zatajila dech. Co víc, neslyšela jsem ani Taru a to mě naplnilo opravdovým strachem, protože s ní po boku bych si byla mnohem jistější.

Stála jsem na místě a hlavou namísto obvyklých starostí se mi kosmickou rychlostí proháněly scény ze všech možných horrorů, které jsem v určitém období života shlédla a které mi natrvalo utkvěly v paměti.

Kdo to nezažil, těžko pochopí, co se tu snažím vysvětlit. Najednou se nedíváte na televizi ve vlastním obýváku, ani nesedíte v kině, kde vaši hrůzu přenášenou z filmového plátna sdílejí další davy děsu chtivých diváků. Stojíte zchromlá strachem sama na lesní cestě daleko od lidských příbytků, váš psí ochránce v neznámu a možná taky pacifikovaný podobným pocitem, cítíte, jak vám tělo zalévá lepkavý pot a jediné, co si uvědomujete, je: Tohle není film! Bože, ...to je skutečnost!

Až mnohem později - v době, kdy už jsem dokázala rozumně uvažovat o události, která následovala, mi došla jedna věc. A sice, že můj mozek donucený čelit čiré hrůze neuvěřitelně rychle generuje kaleidoskop dávno zapomenutých situací a zážitků ze života. Byla jsem přesvědčená, že moje pouť právě končí. Pokusila jsem se mimoděk učinit krok kupředu, snad mi zbytky přičetnosti velely, abych se pokusila utéct, ale nedokázala jsem pohnout nohou. Chtěla jsem zvednout ruku, ale nepodařilo se ani to. Mé tělo bylo dokonale paralyzováno. Určitě to trvalo jen několik vteřin, ale připadalo mi to jako deset let. Mlha přede mnou se najednou začala pomalu vlnit a kreslit podivné obrysy, které se hýbaly a vytvářely nějaký obraz. V němé hrůze jsem sledovala, jak se asi tři metry přede mnou pomalu objevují rysy zřejmě mužské tváře obrovských rozměrů. Třebaže to zní absurdně, tvář toho podivného přízraku mi připomněla Coppolova knížete Draculu v podání Garyho Oldmana. Chtěla jsem otevřít pusku a

začít řvát, ale nešlo to. Ačkoli měl přízrak barvu mlhy, z které se očividně vytvořil, rysy obličeje, oči a dokonce náznak vlasů byly naprosto zřetelné. Za jiných okolností bych to nazvala vrcholným uměleckým dílem, kdyby to celé nebylo tak příšerné a neuvěřitelné. Jelikož mozek a zrak jsem neměla ochromený ani trochu, v duchu jsem se omlouvala všem, kterým jsem kdy řekla, že na takové blbosti jako jsou duchové, nevěřím. Najednou se hlava naklonila na stranu a trochu se ke mně přiblížila, pravděpodobně z důvodu, aby si mne prohlédla.

. V tom okamžiku jsem už nevnímala ledový pot na svém těle, neboť jsem necítila vůbec žádné tělo. Byla jsem totálně odhmotněná. Přízrak se stáhl zpět a konečně promluvil. Hlas byl hluboký, zněl dutě a měla jsem pocit, že jej slyším ze všech stran.

„Neboj se, nechci ti ublížit,“ pronesl a lehce se pousmál. Jako úvod mi to přišlo poněkud zbytečné, protože jsem rozhodně nemohla utéct a byla nucena ve své hrůze a bezmoci čekat na smysl tohoto horroru, pokud nějaký má.

Dočkala jsem se.

„Chci ti učinit nabídku, proto jsem teď zde, ve vaší lidské dimenzi. Po celou dobu, kdy ti budu objasňovat, v čem ta nabídka spočívá, budeš zbavena možnosti pohybu a řeči. Na všechny dotazy, které bys snad mohla vznést, ti odpovím dopředu sám, protože je poznám z výrazu tvého obličeje. Znovu tě upozorňuju, že se není čeho bát.“

Moje tvář asi trochu změnila po té poslední větě původní vyděšený výraz, protože se znovu usmál a pokračoval:

„Z tvého chování jsem pochopil, že nejsi úplně spokojena s během svého života. Obzvlášť – pokud mohu soudit – s oblastí tvé profesionální kariéry.“ Na chvíli jsem zapomněla, v jaké jsem situaci a chtěla se upřímně zasmát. Profesionální kariéra? Při vší úctě – to si snad ten duch dělá ze mně blázný! Asi poznal, co si myslím, protože svůj výrok ihned upřesnil:

„Prostě se svojí prací vůbec. Určitě by ses ráda ještě někam posunula a brzdí tě finanční závazky. Díky neuváženě nadělaným dluhům jsi nucena vykonávat práci, která je pro tebe ubíjející, ale pouze ona ti umožní dostát svým závazkům. Mám pravdu, že?“ Nemohla jsem ani

kývnout na souhlas, i když ta formulace se slovem „neuváženě“ se mně poněkud dotkla. Co jsem měla asi dělat? Po bitvě každý generál. Rozhodně mi četl myšlenky, protože vzápětí konstatoval:

„Vidím, že se mnou v zásadě souhlasíš, i když k něčemu máš výhrady. Ale já neplýtvám svým časem proto, abych se s tebou dohadoval. Takže – k meritů věci. Má nabídka nebo dar, pokud se ti to slovo více zamlouvá, zní: Dvacet let. Daruji ti dvacet let života k tomu, abys mohla dohnat, cos buď zameškala, nebo neměla možnost udělat.“

Kdybich už nebyla dostatečně zkoprnělá, nemohlo by mě nic více dorazit. Napjatě jsem čekala.

„Není tím ovšem myšleno, že tě vrátím o dvacet let zpět. To by nemělo význam, protože bys neměla cenné zkušenosti, které máš teď. Ty právě potřebuješ, abys je mohla zúročit a smysluplně použít. Vysvětlím ti, jak přesně je moje nabídka míněna. Já tě prostě zachovám ve tvém věku na příštích dvacet let. Znamená to, že na tu dobu pozastavím u tvého těla a mozku proces stárnutí. Dle mého zkoumání jsi poměrně zdravá, netrpíš žádnou vážnou chorobou, jen běžnými malichernými neduhy odpovídajícími tvému stáří. Ty se dají lehce zmírnit vhodnými vitaminy nebo bylinkami, aby ti co nejméně bránily v budování tvé nové osobnosti. Chtělaš studovat. Umožním ti to. Okamžikem, kdy budeš souhlasit s mojí nabídkou, tě zbavím všech tvých dluhů. Nezaplátím je, neboť nedisponuji penězi, ale zařídím, aby veškeré doklady vztahující se k tvým finančním závazkům vykazovaly stav – vyrovnáno. Pro ověření a tvůj klid můžeš – dejme tomu za týden – obvolat příslušné banky a informovat se na stav tvého úvěru. Všude se dozvíš, že závazek je splacen. Není důležité, co si ta která úřednice bude myslet, důležité bude fakt napsaný černě na bílém. V dnešní době pravděpodobně v počítači. Nedám ti ani korunu navíc, ale nebudeš v žádném minusu. Zaměstnání, které vykonáváš teď, si můžeš ponechat, ale také nemusíš. Můžeš studovat, co se ti jen zamane. Můžeš udělat plnohodnotnou kariéru a vyrovnat se se svým svědomím. Můžeš ještě světu ukázat, co v tobě je.

Dvacet let – to je ve vašem časoprostoru hodně dlouhá doba, jak sama víš. Alespoň to usuzuji z pohledu na promarněná léta ve tvém životě. Roky, které se nemohou vrátit. Máš ale možnost získat ještě jednu

šanci a tu můžeš nasměrovat, kam ti bude libo. Studovat jakoukoli školu kdekoli ve světě, kde nikdo nebude řešit, kolik je ti let, ale jen a jen tvé výsledky. Můžeš začít podnikat, v čem ti bude libo, protože nebudeš brzděna žádnými závazky.“ Přízrak se na malou chvíli odmlčel a já to brala skoro jako zradu. Úžasně se to poslouchalo. Můj obličej patrně změnil emoce, protože mě napadlo, že tohle všechno určitě nebude zadarmo. „Můj dar se ovšem týká pouze tvého profesního života. Řešení citových a vztahových závazků v něm není zahrnuto. S těmi se musíš vyrovnat sama. Možná tě uklidní, že tyto výsledky v konečném součtu nebudou posuzovány a nebude na ně brán zřetel. To, co zvládneš za těch dvacet let vykonat, ovšem posuzováno bude a hlavně se od výsledku bude odvíjet tvá existence na věčnosti. Znamená to, že když svůj dar nevyužiješ smysluplně, těch dvacet let promarníš a vlastně tím zneužiješ mé nabídky, bude s tebou v tom druhém světě podle toho zacházeno. To, prosím, měj pořád na paměti, pokud se rozhodneš dar přijmout. Nedávám ti nesmrtelnost. Po uplynutí darovaného času tě nechám pozvolna zestárnout a zemřít na nějakou běžnou chorobu stáří.“

Přízrak umkl a chvílku si mě prohlížel. Myslím, že studoval výraz mého obličeje připraven odpovědět na dotazy zračící se v mé tváři. Zřejmě nic neobjevil, proto znovu promluvil:

„Máš dvacet čtyři hodin na to, abys můj návrh řádně zvážila. Nazítří, přesně v tuto dobu sem přijď, ale jenom tehdy, když budeš chtít nabídku přijmout. Pokud bude tvá odpověď záporná, nechod' sem nebo přijď později. V tom případě ti garantuji, že už mě nikdy nespattříš, již nikdy ti nezkřížím cestu. Tvůj život bude nadále probíhat tak, jak je napsáno v knize osudů. Na důkaz, že tohle celé nebyl jen sen, objevíš za okamžik na zemi před levou nohou kamínek, který nebude zapadat do struktury kamenů na cestě. Uvažuj dobře, přeji ti hodně zdravého rozumu při tvém rozhodování.“

Přízrak zmlknul a jeho kontury se začaly ztrácet, až zmizely úplně, mlha se rozestoupila, zafoukal větřík a rozpochyboval větve stromů. Uslyšela jsem dusot psích tlapek a vtom se udýchaná Tara objevila vedle mne a sama od sebe – bez povelu – se mi posadila u nohy a oddaně na mě zírala. Než jsem učinila první pokus pohnout některou

končetinou, podívala jsem se na svoji levou botu. Asi dva centimetry před špičkou ležel sněhobílý, perleťový kamínek, který mezi ostatními bez výjimky vybarvenými v různých odstínech šedi, dokonale zářil. Zvedla jsem oči právě včas, abych uhnula z cesty staršímu páru turistů, které neodradilo ani dnešní lezavé počasí od vycházky na čerstvém vzduchu. Většinou bývám nevrlá, když někoho potkám a musím krotit Taru, aby neobtěžovala nebo dokonce nebudila strach v kolemjdoucích. Teď jsem ovšem byla tak šťastná, že vidím lidi z masa a kostí a nepochybně z tohoto světa, že jsem je zvesela pozdravila a přitáhla si Taru k sobě. Při té příležitosti jsem zjistila, že můžu úplně normálně hýbat tělem. Na poslední chvíli mě něco napadlo a k překvapení těch dvou jsem se zeptala:

„Asi vám moje otázka bude připadat divná, ale neviděli jste na cestě něco? Myslím třeba zhuštěnou mlhu nebo nějakou překážku?“ Musela jsem jim asi vyrazit dech, protože na mě několik sekund poplašeně civěli. Určitě přemýšleli, jestli mi není špatně nebo tak. Nakonec váhavě promluvila žena:

„Ani...ne, vlastně jsme viděli jen vás,...vid?“ Obrátila se k svému partnerovi jako by hledala pomoc. Ten vzal odpověď na můj přibližný dotaz razantně do svých rukou:

„Samozřejmě, že jsme viděli jen vás. Jakou překážku máte, proboha, na mysli? Ani ten váš pes tu nebyl, přiběhl teprve teď.“ Protože jsem na něj dál zaraženě koukala, dodal, aby se mně zbavil:

„Šla jste normálně proti nám, sama a najednou jste se na pár vteřin zastavila a dívala se před sebe. Pak z lesa vylítl váš pes a posadil se k vám.“ Nedala jsem se tak snadno.

„Prosím vás, – ještě něco – víte aspoň přibližně, jak dlouho to celé trvalo?“ Teď už jsem je dostala úplně. Vsadím se, že zatímco pán zkoumal, jestli si z nich dělám s vážným obličejem hloupou legraci, paní uvažovala, zdali nemá zavolat do blázince, aby si pro mě přijeli. „Coo?... Co jak dlouho trvalo?“ ověřoval si konsternovaně, ale srdnatě pokračoval přesvědčen, že šílencům se má vyhovět:

„No... asi tak dvacet, možná třicet vteřin. Myslím od chvíle, co jste se objevila za tou zatáčkou do okamžiku, kdy jsme k vám došli.“

„Aha,“ řekla jsem tupě a rychle se rozloučila, aby nezrevidovali svůj záměr zavolat rychlou.

„Jasně, děkuju a na shledanou,...pojd' Taro.“ Dala jsem se pomalu a opatrně znovu do pohybu, ušla pár metrů a otočila se ve stejném okamžiku, kdy se za mnou otočili oba naráz. Rychle jsem pokračovala kupředu a najednou si uvědomila, že Tara na ty lidi vůbec neštěkala a kráčí odevzdaně po mém boku.

Zbytek procházky nestál za nic. Byla jsem z toho setkání v šoku a poctivě pochybovala o svém zdravém rozumu. Ještě jednou jsem si ověřila, že jsem se nestala obětí ošklivé halucinace, kterou jsem si vyvolala provokativními hlasitými stížnostmi. Duchapřítomně jsem si zapamatovala místo, kde se to celé odehrálo a při zpáteční cestě jsem hledala ten bílý kamínek. Prohledala jsem důkladně asi metr čtvereční cesty v místě, kde jsem byla stoprocentně přesvědčená, že k setkání došlo. Nic, nebyl tam. Už jsem se chtěla začít radovat, že nemám co řešit, když jsem si povšimla malého místečka, které odpovídalo předchozí lokaci kamínku. Strnula jsem a znovu mě polil pot. Místečko bylo vypálené do hloubky několika centimetrů a šel z něj dosud mírný štiplavý kouř.

Řešila jsem v životě mnohá dilemata, ale tohle bylo ze všech nejhorší. Cestou z lesa jsem byla téměř přesvědčená, že nabídku přijmu, už z toho prostého důvodu, že taková šance se nepoštěstí kdekomu. Možnost využití času navíc, ba dokonce zbavení dluhů – té ohavné metly, která mě neustále bičuje – se prostě neodmítá, byť je ta možnost poskytována – řekněme – vyšší mocí. V duchu jsem přemítala, jak s darovaným časem nejlépe naložím. Všechno hrálo okamžitě úplně jinou notu. Vždyť – všechny peníze, které odted' vydělám, budou jenom moje. Takový skvostný pocit jsem neměla, ani nepamatuju. Dokonce pochybuju, že jsem jej kdy zažila. Až se mi zatočila hlava z těch netušených obzorů, které se přede mnou otevřely. Budu konečně pánem svého času. Můžu zúročit všechny dobré i špatné zkušenosti, pohrát si s nimi a nasměrovat tam, kde mi budou nejvíc platné. Před očima mi letěly různé studijní šance, o kterých jsem kdy snila, ale nikdy žádnou z nich neuskutečnila. Vždycky mě něco

omezovalo. Jednou malé děti, potřeba peněz na to a ono, žárlivý manžel, upřímně – také lenost a posledních pár let už jen dluhy z mého podnikatelského fiaska. Hráz pevná jak na tisíciletou vodu a nezdolatelná.

Když jsme s Tarou dorazily domů, téměř jsem si zpívala. Teď mě nebude limitovat nic. Děti dávno odrostlé, navíc stojí bezpečně a pevně na vlastních nohou – řekla bych, že lépe, než jsem kdy stála já. Partner, který si v nudě a poflakování libuje a vlastně mě k ničemu nepotřebuje. Troufám si tvrdit, že bude jen rád, když mu zmizím z dosahu a se mnou všechny výčitky, kterými jsem ho buď častovala, nebo mi je vyčetl z očí, protože mě už otravovalo něco mu vůbec říkat. Uvařila jsem si kávu a pomalu se sžívala s novou situací. První hodinu jsem se opájela fantastickými možnostmi, které mi může nově získaná svoboda nabídnout. Malovala jsem si vzdušné zámky a stavěla oslnivé cíle. Nic mi nepřipadalo nemožné. Můj vybuzený mozek ani nepřipouštěl, že bych v něčem mohla selhat. Během druhé hodiny se mi opatrně vkradlo do hlavy, že bych taky mohla působit směšně. Ač nerada, vybavila jsem si, jak například sedím v posluchárně vysoké školy s dvacetiletými lidmi. Hned jsem tu představu zaplašila. Tak holt budu studovat dálkově. A navíc, existuje přece bezpočet on-line kurzů, v kterých nikdo nebude pátrat po mém věku. Člověk je tak starý, jak se cítí. Nepomohlo to. Sotva jsem odehnala jednu pochybnost, už tu byla další. Na konci třetí hodiny mi došlo to, co by každý jedinec stojící oběma nohama na zemi řešil v momentu, kdy by obdržel takto podmíněnou nabídku.

A co se, proboha, stane, selžu-li? Pokud nedokážu smysluplně využít těch darovaných dvacet let? Jaký trest bude následovat po mé smrti v té „druhé dimenzi“? Budu ty poslední roky před odchodem z tohoto světa žít v hrůze, zda se už dostatečně vaří voda pod mým kotlem v pekle?

Na začátku čtvrté hodiny přijel můj druh z práce domů. Vešel do kuchyně, kde jsem seděla nad studenou kávou a nepřítomně zírala z okna. Místo otráveného a sotva slyšitelného „ahoj“ vesele zahlaholil: „Nazdar miláčku,...copak, stalo se něco?“ Byla jsem tak zaujata svými myšlenkami, že jsem tu změnu ani nevnímala.

„Ale ne, nic, proč se ptáš?“

„No, já jen, že...vypadáš nějak přepadle.“ Až teď jsem si všimla, že se děje něco jinak. Vzhledla jsem a teprve ho vzala pořádně na vědomí.

„Ne, vážně, jsem v pohodě.“ Nevím, jestli mi to věřil, ale posadil se naproti mně.

„Víš,...já“ začal pomalu, „Myslel jsem, že bysme taky mohli někam vyrazit, co říkáš?“ Co říkám? Domnívala jsem se, že mě klame sluch a nakonec i zrak, protože se usmíval!

„Cože...a kam vyrazit?“ Otázka odpovídala mému rozpoložení. Blbec by se nezeptal líp.

„Hele, já chápu, že poslední dobou zrovna nejsem moc příjemnej...“

Kdyby jen poslední dobou. „Chtěl bych ti to nějak vynahradit.“ Pořád jsem jaksi nechápala.

„Co vynahradit?“

„Prostě,...byl jsem na tom vyšetření.“ Konečně jsem se probrala:

„Na jakým?“

„S těma ledvinama přece. Na tý rezonanci.“ Bože! Jasně, říkal nedávno, že mu naše praktická lékařka něco našla v krevních testech. Že by mohlo jít o nádor. Bylo to jako rána palicí. To jsem věčně tak zavalená starostmi, že ani neposlouchám, co ten druhý říká? Dokonce netuším, že nebyl v práci, ale u lékaře padesát kilometrů daleko.

Zastyděla jsem se a rychle se to snažila napravit:

„Jasně, že vím. A jak to dopadlo?“ Díval se na mě divně, asi mi moc nevěřil.

„Právě, že dobře. Je to v pohodě, nic mi není.“

„No sláva! Vidíš, že ses bál zbytečně.“

„Já vím, ale...víš, zažil jsem si svý, tak...rád bych, abychom jeli třeba někam na dovolenou.“ Nestačila jsem zírat, ale to nebylo všechno.

„A dneska tě zvu na večeři!“ Než jsem se stačila vyjádřit, zazvonil mi mobil. Dcera.

„Hele, to je Bára! Počkej chvíli.“

Moje dcera Barbora patří k lidem, kteří si svoji pozici vybudovali s velkým úsilím a dokáží ji také zarputile obhajovat. Je rozvedená a s mým malým vnoučkem žije v Praze. Ale jinak. Geny jsou hrozná věc,

šílená je totiž po mně. I když je bytostně optimisticky vyladěná a v její řeči většinou zvoní smích, tušila jsem, že je na obzoru nějaký zádrhel. „Mamko, myslíš, že bych u tebe mohla s Fabiánem tak měsíc bydlet?“ spustila hned po pozdravu. Překvapilo mě to, protože má vlastní byt a práci, kterou by jen tak neopustila. Dlužím jí hodně, vůbec mě nenapadlo se rozmýšlet.

„Samozřejmě, ale proč?“

„No..., mám tu teď trochu peklo na zemi, víš. Neboj, zvládám to, ale potřebuju dovolenou, abych se mohla v klidu rozmyslet, co dál.“

Já taky, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem neřekla nic. Doporučila jsem jí, ať na nic nečeká, sbalí si věci a ke mně může přijet kdykoli. Honzovi – mému příteli - jsem vysvětlila situaci. Pokud byl zklamán, že dovolenou budeme muset odložit, nedal to najevo. Na tu večeři jsme ale šli a bavili se, jako už dávno ne. Zase jsem po dlouhé době žila s problémy a pocity svých blízkých a přistoupení na tu podivnou nabídku se mi zdálo být úplně absurdní. Zanedbávala jsem je, obviňovala jsem se. Když to přijmu, půjdu si sobecky za svým a bůhví, jak by to taky mohlo dopadnout. Jak jsem mohla být tak slepá a myslet si, že už nejsem součástí jejich životů? Partner o mě stojí a dcera s vnoučkem mě potřebují – znělo resumé toho večera.

Druhý den jsem šla na procházku po úplně jiné cestě a – mlčela jsem. Nic zvláštního se nestalo, a tak když jsem příjemně naladěná i vyvětraná ostrým podzimním vzduchem došla domů, byla jsem si jistá, že se mi přece jenom to setkání zdálo.

Po osmi měsících

Venčím Taru. Stejná cesta, stejný čas jako tenkrát. Nikde se neválí mlha, protože je krásný letní den, modrá obloha a slunce pálí. Vystřeluje své paprsky na mou ztrápenou hlavu a snaží se mě rozveselit. Marně. I Tara se v tom horku sotva vleče a kouká po mně,

jestli už to náhodou neobrátime zpátky. Co chvíli si povytahuju plátěné kalhoty, horkem téměř přilepené na těle. Zapomněla jsem si totiž pásek, a protože jsem zhubla deset kilo, vytrvale mi padají. V hlavě mi létají myšlenky jedna přes druhou a já si zase povídám sama se sebou. Na slibované dovolené jsme s Honzou už nebyli. Svůj návrat mezi zdravé oslavil s novou přítelkyní, která pro něj měla víc pochopení, a ode mě se odstěhoval. Bára u nás bydlela opravdu jenom měsíc, ale nyní žije už dva měsíce na Novém Zélandu. Na prvním vědeckém kongresu po návratu do práce se seznámila s jedním kolegou, strašně se zamilovala a se slovy „člověk nemá váhat, mami, když cítí, že je to to pravé“ odlétla s Fabiánem boeingem 747 vstříc novému životu na druhé polokouli. A já? Před týdnem jsem přišla o práci. Jsem prý už stará a neperspektivní. Zase si lámou hlavu, jak zaplatím zbývající splátky a kdyby jen to. Také musíme s Tarou jít a někde bydlet. „Tak pojd', ještě kousek,“ popohnala jsem ji, „Musíme dojít támhle, vidíš, tam je to místo...“